

Arrest

nr. 176 945 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 februari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 juni 2015 en dient op 19 juni 2015 een asielaanvraag in.

Op 21 maart 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 6 april 2016 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd geboren in Mogadishu (Somalië) op 04-02-1995. U bent etnisch Hawiye, subclan Sheikhaal. U had een restaurant in Mogadishu, district Abdi Aziz. Op 27-02-2014 kwamen er leden van Al-Shabaab naar uw restaurant. Die gaven een emmer gevuld met explosieven aan u, en ze vroegen u om deze te laten ontploffen in uw restaurant wanneer er leden van de overheid in uw restaurant zouden zijn. Nadien vertrokken de leden van Al-Shabaab, en ze lieten hun auto – die eveneens met explosieven gevuld was - voor het restaurant achter. U heeft de emmer met explosieven meegenomen en naast de auto buiten neergezet. U ging nadien meteen naar het politiekantoor. Toen de politie kwam naar uw restaurant, is de auto voor uw restaurant ontploft. Uw oom is hierbij omgekomen en uw restaurant werd verwoest. Leden van Al-Shabaab bleven u nadien telefonisch bedreigen. Op 5 januari 2015 kreeg u te horen dat uw schoonvader ziek was, en u bent naar hem toegegaan. Terwijl u bij uw schoonvader was hebben leden van Al-Shabaab uw huis in brand gestoken, waar uw moeder, broers en zussen aanwezig waren. U heeft dankzij uw burens kunnen vluchten naar een andere wijk. Daar heeft een oude vrouw, Ajabo, uw reis georganiseerd. U heeft in maart 2015 Somalië per vliegtuig verlaten, en u bent via Oeganda en Soedan naar Libië gereisd. Na de oversteek op zee naar Italië, bent u in België toegekomen op 18-06-2015; waar u asiel aanvraag op 19-06-2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u op de vlucht bent voor Al-Shabaab. U kunt de problemen die u had met Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de aanslag op uw zaak te Mogadishu op 27/02/2014, niet overeenstemmen met de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, betreffende deze bomaanslag.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, betreffende de door u genoemde bomaanslag te Mogadishu op 27 februari 2014;, blijkt immers dat deze aanslag een zelfmoordaanslag betrof. Zo valt in meerdere, uiteenlopende, bronnen te lezen dat, op donderdag 27-02-2014, de dader van deze aanslag aangereden kwam met zijn auto, gevuld met explosieven, en liet dit ontploffen ter hoogte van het theehuis. Ooggetuigen vertellen dat de wagen in grote vaart kwam aangereden, en ontplofte ter hoogte van het theehuis, gevestigd in de buitenwijken van Mogadishu. Dit strookt geenszins met het verhaal dat u vertelde in het kader van uw asielaanvraag, betreffende deze aanslag. U sprak immers helemaal niet over een zelfmoordaanslag; u zei dat de wagen voor de deur van uw zaak geparkeerd stond met niemand in, maar vol explosieven. Later zou deze geparkeerde wagen dan ontploft zijn, wanneer u samen met politiemannen naar uw zaak ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U zei tevens dat deze aanslag op een woensdag gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 21) terwijl de bronnen spreken over donderdag 27 februari 2014.

Het dient derhalve vastgesteld dat uw verklaringen betreffende deze bomaanslag, manifest tegenstrijdig zijn aan de beschikbare, objectieve informatie betreffende deze aanslag (toegevoegd aan het administratieve dossier). Dit gegeven doet dan ook fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

Voorts dient vastgesteld dat uw verklaringen, betreffende de door u geopperde feiten van vervolging, afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, en tijdens het gehoor op het CGVS, op een veelheid van punten manifest tegenstrijdig zijn.

U verklaarde dat u de explosieven, die u afgeleverd werden door leden van Al-Shabaab, buiten uw restaurant had neergezet (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit stemt echter niet overeen met wat u hieromtrent verklaarde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ): daar heeft u immers gezegd dat u de explosieven in uw snackbar heeft laten liggen wanneer u er vertrok (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Deze tegenstrijdigheid tussen de door u afgelegde verklaringen op de DVZ enerzijds, en het CGVS anderzijds, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde voorts tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorslag CGVS, p. 19) dat u de explosieven tot ontploffing moest brengen wanneer er leden van de autoriteiten in uw restaurant aanwezig zouden zijn. U nadien opnieuw gevraagd of het doelwit soldaten en agenten in uw zaak waren (gehoorslag CGVS, p. 19), antwoordde u bevestigend. Dit is opnieuw een andere versie van de door u beweerde feiten, dan hetgeen u tijdens het gehoor op de DVZ verteld heeft: op DVZ verklaarde u immers dat u de explosieven moest plaatsen "op de plaats in Abdi Aziz bij het leger" (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Toen u hiermee geconfronteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 19-20), zei u – uw vorige verklaringen simpelweg bijstellend - dat u de explosieven moest laten ontploffen als de soldaten en agenten qat aan het kauwen waren [in uw restaurant] en dat u de explosieven naar de legerbasis moest brengen als ze niet kwamen. U bevestigde dus opnieuw dat het belangrijkste (en eerste) doelwit de soldaten en agenten in uw zaak waren, terwijl u hieromtrent niets vermeldde tijdens het gehoor op de DVZ, alwaar u er enkel gewag van maakte dat u de explosieven moest plaatsen bij de legerbasis in Abdi Aziz. Dat u voorts pas wist te vermelden dat het u ook werd opgedragen de explosieven te laten ontploffen bij de bovengenoemde legerbasis, nadat u op de door u afgelegde verklaringen, tijdens het gehoor op de DVZ, gewezen werd door de protection officer die u hoorde op het CGVS, is voorts geenszins overtuigend. Dit betreft immers geenszins een detail in het door u geopperde asielrelaas. Bovenstaande tegenstrijdigheden, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas.

U verklaarde op het CGVS dat uw zaak op dezelfde dag ontploft is als de dag waarop leden van Al Shabaab aan u explosieven overhandigden , en u zelf ook getuige was van deze ontploffing (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Op de DVZ verklaarde u echter nog dat u pas de volgende dag – de dag na de levering van de explosieven opmerkte dat uw zaak was ontploft (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordde u simpelweg ontkennend dat niet te hebben gezegd, en voegde u er aan toe dat u er verklaarde dat ze [de leden van Al Shabaab] naar u toekwamen op woensdag, en de aanslag plaatsvond op dezelfde dag (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Afgezien van de vaststelling dat het simpelweg ontkennen – zonder meer – van de door u afgelegde verklaringen tijdens het gehoor op de DVZ, niet overtuigt, dient voorts opgemerkt dat – zoals hierboven reeds aangegeven – de door u bedoelde aanlag te Mogadishu op 27/02/2014 plaatsvond op een donderdag en niet op een woensdag (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Deze flagrante tegenstrijdigheden, tussen de door u op het CGVS en op het DVZ afgelegde verklaringen, alsook tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie, doen opnieuw verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.

Tijdens het gehoor op de DVZ sprak u voorts ook over een tweede ontploffing van uw zaak, die u na de eerste ontploffing opnieuw had opgebouwd (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U sprak helemaal niet meer over een tweede ontploffing tijdens het gehoor op het CGVS. U werd uitdrukkelijk gevraagd of uw zaak 1 keer is ontploft (gehoorverslag CGVS, p. 20), waarop u bevestigend antwoordde en zei dat de tweede poging van leden van Al-Shabaab [om u te doden], de brand van uw huis was. U geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen op dit punt, opnieuw verschillen met de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op de DVZ, antwoordde u – opnieuw – simpelweg ontkennend, en verklaarde u duidelijk gezegd te hebben dat uw huis in brand werd gestoken nadat uw zaak tot ontploffing was gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het dient echter vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit het verslag van het gehoor op de DVZ – een verslag dat u tevens voorgelezen werd in de taal Somali, waarna u uw handtekening plaatste eronder. Opnieuw dient vastgesteld dat de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen zoals afgelegd op de DVZ, en deze afgelegd op het CGVS, dermate opmerkelijk zijn, dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u naar de politie bent gegaan nadat de leden van Al-Shabaab u explosieven hadden afgeleverd (gehoorverslag CGVS, p. 19). U heeft tijdens het gehoor op de DVZ evenwel helemaal niets over de politie, en uw beroep op de politiediensten, vermeld: u

verklaarde er immers dat u, nadat u de explosieven ontvangen had, u deze in uw snackbar achterliet, die dag vertrokken bent en pas de volgende dag, bij uw terugkeer naar uw snackbar, opmerkte dat uw zaak ontploft was (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U verklaarde tijU verklaarde voorts tijdens het gehoor op het CGVS dat een auto voor uw zaak ontploft is, toen de politie naar uw zaak was gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is uiterst opmerkelijk dat u helemaal niets vermeldde over uw beroep op, en de tussenkomst van de politie tijdens het gehoor op de DVZ [zelfs als u uw verhaal kort moest weergeven], des te meer aangezien u verklaarde op het CGVS dat de politie aanwezig was bij de ontploffing, nadat ze samen met u naar uw zaak kwamen.

Tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde u voorts dat leden van Al Shabaab naar uw huis zijn gekomen, nadat uw zaak tot ontploffing was gebracht (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 19) dan weer helemaal niets over een bezoek door leden van Al-Shabaab aan uw huis. Toen u werd gevraagd tijdens het gehoor op het CGVS wat er gebeurde na de eerste ontploffing (gehoorverslag CGVS, p. 21), vermeldde u niets van een bezoek van leden van Al-Shabaab aan uw huis. Toen u werd gevraagd of de volgende aanvaring met Al-Shabaab [sinds de ontploffing] de brand in uw huis was, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 21). U vermeldde opnieuw niets over een eventueel bezoek door leden van Al-Shabaab aan uw huis, integendeel, u verklaarde dat u ondertussen [tussen de ontploffing en de brand] telefonisch werd bedreigd door leden van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS, p. 21). Opnieuw is de versie van de door u beweerde feiten, zoals u die gaf tijdens het gehoor op de DVZ, en de versie die u gaf tijdens het gehoor op het CGVS manifest verschillend - namelijk enerzijds dat leden van Al-Shabaab naar uw huis kwamen [DVZ] en anderzijds dat u enkel telefonisch bedreigd werd [CGVS]. Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ ook dat leden van Al-Shabaab explosieven bij uw thuis hadden achtergelaten (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier), iets waar u helemaal niets over zei op het CGVS. Gezien het feit dat u tijdens het gehoor op de DVZ zei dat leden van Al-Shabaab naar uw huis kwamen om explosieven achter te laten, is het zeer vreemd dat u daar plotseling niets meer over zei op het CGVS, des te meer wanneer uitdrukkelijk gevraagd werd naar aanvaringen met leden van Al-Shabaab. Bovenstaande vaststellingen doen opnieuw verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag.

U verklaarde – in het kader van het door u geopperde asielrelaas (gehoorverslag CGVS, p. 19) – dat uw zussen, broers en moeder in uw familiaal huis waren toen het in brand werd gestoken door leden van Al Shabaab, en dat u nadien niets meer van hen heeft gehoord. Later verklaarde u (gehoorverslag CGVS, p. 20) dat uw broer en zus zijn omgekomen en dat uw moeder en andere zussen gewond zijn geraakt, wat impliceert dat u wél iets van hen heeft gehoord. U heeft bovendien niets over het overlijden van uw broer en zus tijdens het interview op de DVZ vermeld (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier), terwijl u er wel aangaf dat uw moeder gewond is geraakt bij de brand. Het feit dat u wel vermeldt wie er gewond is geraakt maar niet wie er is gestorven, is helemaal niet logisch. U heeft evenmin iets vermeld over het overlijden van uw broer en zus, bij de vragen die u gesteld werden over uw familie, tijdens het gehoor op de DVZ (zie: 'Verklaring DVZ', p. 7, punt 17 - 'Broers en zussen'): u heeft daar vermeld dat allen bij ofwel uw vader, ofwel uw moeder woonden – u gaf er voorts op geen enkel moment aan dat een van uw broers of zussen overleden zouden zijn. Ook werd in het begin van het interview op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 4) gevraagd waar uw broers en zussen momenteel verblijven; u heeft bevestigd dat die van uw moeders kant bij uw moeder wonen en die van uw vaders kant bij uw vader wonen. Als een van uw broers en zussen werkelijk omgekomen zou zijn, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u dit zou vermelden bij de vraag naar uw broers en zussen, zowel op de DVZ als op het CGVS. U verklaarde tevens, in het begin van het gehoor op het CGVS, dat uw moeder, haar kinderen [= uw halfbroers en halfzus] en uw man, allen in het ouderlijk huis woonden wanneer u Somalië verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd of zij daar nog steeds wonen, antwoordde u het niet te weten. Dat u initieel aangaf dat uw moeder, halfbroers- en zus, allen in uw familiaal huis woonden op het moment van uw vertrek uit Somalië, hoewel u dan later opperde dat uw (half)broer en (half)zus omgekomen waren, in de door u beweerde brand doet opnieuw verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag.

Zoals hierboven uitvoerig aangegeven, is de versie van het door u geopperde asielrelaas, zoals u het uiteenzette tijdens het gehoor op de DVZ (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier), op meerdere en essentiële punten volkomen tegenstrijdig met de versie van het door u geopperde asielrelaas, zoals u het uiteenzette tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 19). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden, verklaarde u dat alles de schuld was van de tolk en

dat de tolk foutief getolkt had (gehoorverslag CGVS p. 23). Het dient opgemerkt dat uw verklaring – namelijk dat alle tegenstrijdigheden tussen de door u afgelegde verklaringen, te wijten zouden zijn aan de tolk die u bijstond tijdens het gehoor op de DVZ, geenszins aannemelijk bevonden wordt. Immers, de veelheid aan tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen zijn dermate frappant en uiteenlopend, dat het geenszins aannemelijk is dat deze allemaal te wijten zouden zijn aan foutieve vertalingen van de tolk die u bijstond tijdens het gehoor op de DVZ. Voorts dient vastgesteld dat u pas nadat u geconfronteerd werd met de veelheid aan tegenstrijdigheden tussen de door u afgelegde verklaringen, plots gewag maakte van vertaalproblemen die zich voorgedaan zouden hebben tijdens het gehoor op de DVZ. U werd tevens, bij aanvang van het gehoor op het CGVS, gevraagd hoe het gehoor op de DVZ was verlopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3), waarop u antwoordde dat dit gehoor goed verlopen was, maar u er uw verhaal moest samenvatten, en u alle belangrijkste punten samenvatte. Dat u, deze verklaringen indachtig, plots gewag maakte van een veelheid aan foutieve vertalingen die te wijten zouden zijn aan de tolk die u bijstond tijdens dit gehoor – dit telkens nadat u erop werd gewezen dat de door u afgelegd verklaringen volkomen tegenstrijdig zijn, is niet ernstig te noemen, en wordt allesbehalve aannemelijk of geloofwaardig bevonden.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten. U heeft derhalve niet aannemelijk weten te maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Uw Somalisch paspoort wordt op zich niet betwist, evenmin als uw Somalische herkomst -en nationaliteit, maar dit weet bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde brief vanwege dokter Cornet, met betrekking tot medische vaststellingen van de verwondingen die u opgelopen zou hebben te Somalië, dient opgemerkt dat dergelijke medische documenten geen enkele uitspraak kunnen doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw relaas over het geheel genomen geenszins geloofwaardig bevonden wordt, weet dit document bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen. U legde voorts een attest betreffende uw besnijdenis neer. U verklaarde hieromtrent dat het feit dat u besneden bent, complicaties geeft tijdens de menstruatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde voorts dat, indien u bij uw man zou zijn, en jullie samen een dochter zouden krijgen, en u terugkeert naar Somalië, uw dochter in dat geval besneden zou worden. Het dient echter vastgesteld dat u momenteel geen dochter heeft en niet zwanger bent (gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of het feit dat u op heden in België bent, iets verandert aan het feit dat u besneden bent, antwoordde u dat er niets aan verandert, en u dit attest enkel wenst neer te leggen om te bewijzen dat u besneden bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Wat betreft de door u vermeldde pijn bij menstruatie, dient vastgesteld dat dit een lichamelijke klacht betreft, die door u gekoppeld wordt aan de door u ondergane besnijdenis. Dergelijke lichamelijke klachten die u toeschrijft aan een reeds ondergane besnijdenis, kunnen echter op zich niet beschouwd worden als daden van vervolging. Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat u bij een eventuele terug keer naar uw land van herkomst in verband met de door u ondergane besnijdenis een vrees voor vervolging zou kunnen invoeren, of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hoewel vrouwenbesnijdenis inderdaad als een vorm van vervolging of ernstige schade kan beschouwd worden, dient vastgesteld dat er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van u herhaald zou worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. U gaf zelf aan dat dit element geen direct verband houdt met uw vrees ten aanzien van Somalië, en uw reden om er te vertrekken, alsook dat het feit dat u niet langer in Somalië bent, op zich niets wijzigt aan de vaststelling dat u besnijdenis onderging. Gezien er geen enkel element is, aanwezig in het administratief dossier, dat zou kunnen doen vermoeden dat u deze vorm van vervolging opnieuw zou dreigen te ondergaan, middels een herbesnijdenis, dient vastgesteld dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al

wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"II. 1. Enig middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt:

[...]

Verzoekende partij heeft tijdens het gehoor uitgebreid verteld over de wagen met explosieven die voor haar winkeltje ontplofte. Het is niet serieus van verwerende partij om het gehele asielrelaas van verzoekende partij in twijfel te trekken omdat volgens de beschikbare informatie de aanslag op een donderdag en niet op een woensdag gebeurde. De feiten dateren van meer dan een jaar geleden en het is niet onwaarschijnlijk dat verzoekende partij de exacte weekdag niet meer herinnert.

Zoals blijkt uit het gehoor, hecht verzoekende partij niet veel belang aan data, zij herinnert zich zelfs haar huwelijksdatum niet: (p. 3 CGVS gehoor)

[...]

II.1.3. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[...]

Zoals verzoekende partij heeft verklaard was de doelwit van de aanslagen soldaten en agenten. Zij moest zoveel mogelijk slachtoffers zien te maken. Indien de soldaten en agenten niet naar haar restaurant kwamen, dan pas moest zij zelf met de explosieven naar Abdi Aziz gaan om alles te laten ontploffen.

[...]

Verzoekende partij benadrukt dat zij erg kort de tijd kreeg bij de DVZ om haar verhaal te doen, zij moest in hoofdlijnen vertellen waarom zij Somalië ontvlucht was. Dit heeft zij dan ook gedaan. Het is dan ook niet redelijk van verwerende partij te stellen dat verzoekende partij het een en ander niet uitgebreid verteld heeft tijdens het DVZ gehoor.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées."

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

II.1.4. Verwerende partij baseert haar hele motivering op vermeende tegenstellingen die zij zou hebben vastgesteld tussen het DVZ gehoor en het CGVS gehoor. Dit is echter bijzonder onredelijk.

Verzoekende partij blijft bij haar verklaringen zoals zij ze heeft afgelegd tijdens het CGVS gehoor. Zij wenst nogmaals op te merken dat het gehoor bij de DVZ erg snel, zonder de aanwezigheid van haar raadsman verliep, zonder dat zij de tijd kreeg om uitvoerig in te gaan op haar asielmotieven.

De DVZ heeft als functie de asielaanvragen te registreren en zeer kort de hoofdredenen van de vlucht te noteren. Dit neemt niet weg dat de verklaringen met enige zorgvuldigheid dienen te worden beoordeeld, gezien de omstandigheden waarin dit gehoor wordt afgenomen en verzoekende partij - telkens zij uitgebreid wou vertellen - erop werd gewezen dat dit niet hoefde en dat zij tijdens het CGVS gehoor voldoende tijd zou krijgen hiervoor.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij enkel op basis van de verklaringen gedaan bij de DVZ meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

II.1.5. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28.

Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is:

"in een analyse van augustus 2015 stelt ACLED dat AMISOM er niet in is geslaagd om het geweld tegen burgers te doen verminderen. Sinds februari 2012 toen het mandaat van AMISOM uitdrukkelijk AL-SHABAAB als belangrijkste dreiging bestempelde en ondanks de uitbreiding van het mandaat naar de bescherming van burgers in mei 2013, is het aantal gewelddaden tegen burgers gestegen en blijft het niet langer beperkt tot Mogadishu maar verspreidde het zich over heel Zuid- en Centraal-Somalië. (...)

In een artikel van april 2015 berekende ACLED het relatieve risico in de periode van januari tot maart 2015 voor burgers van Afrikaanse landen om slachtoffer te worden van het gewapende politieke conflict. Na Libië, waar het risico eens zo hoog lag, bleek Somalië op dat moment het Afrikaanse land waar een doorsnee burger het hoogste risico loopt het slachtoffer te worden van het gewapend conflict. De analyse maakt geen onderscheid tussen Mogadishu en andere regio's."

De COI-Focus stelt verder (p. 30):

[...]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.1.6. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48):

[...]

II.1.7. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);*
- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);*
- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);*
- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).*

II.1.8. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Al-Shabaab te vrezen daar Al-Shabaab haar vroeg om explosieven te laten ontploffen voor haar restaurant, waar leden van de regering kwamen eten. De verzoekende partij heeft echter de politie verwittigd, nochtans is de auto voor het restaurant ontploft en kwam haar oom om. Daarna bleven leden van Al-Shabaab de verzoekende partij bedreigen. Toen de verzoekende partij haar schoonvader bezocht, hebben leden van Al-Shabaab haar huis in brand gestoken. Hierop is de verzoekende partij gevlucht naar een andere buurt en heeft ze uiteindelijk Somalië verlaten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar asielrelaas.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om haar asielrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen doordat ze de explosie op donderdag situeerde terwijl deze op woensdag plaatsvond. De verzoekende partij wijst erop dat de feiten meer dan een jaar geleden plaatsvonden en het daarom niet onwaarschijnlijk is dat ze de exacte datum niet meer weet. Ook wijst ze erop dat ze haar eigen huwelijksdatum niet meer kent. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan het volgende. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wees er in de bestreden beslissing ook op dat: *“Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, betreffende de door u genoemde bomaanslag te Mogadishu op 27 februari 2014, blijkt immers dat deze aanslag een zelfmoordaanslag betrof. Zo valt in meerdere, uiteenlopende, bronnen te lezen dat, op donderdag 27-02-2014, de dader van deze aanslag aangereden kwam met zijn auto, gevuld met explosieven, en liet dit ontploffen ter hoogte van het theehuis. Ooggetuigen vertellen dat de wagen in grote vaart kwam aangereden, en ontplofte ter hoogte van het theehuis, gevestigd in de buitenwijken van Mogadishu. Dit strookt geenszins met het verhaal dat u vertelde in het kader van uw asielaanvraag, betreffende deze aanslag. U sprak immers helemaal niet over een zelfmoordaanslag; u zei dat de wagen voor de deur van uw zaak geparkeerd stond met niemand in, maar vol explosieven. Later zou deze geparkeerde wagen dan ontploft zijn, wanneer u samen met politiemannen naar uw zaak ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 19).”* Deze elementen van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, worden door het betoog van de verzoekende partij niet weerlegd. De Raad wijst er in dit verband ook op dat de motivatie van de bestreden beslissing in overeenstemming is met de stukken van het administratief dossier.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), stelt de verzoekende partij dat haar niet veel tijd werd gegeven bij de DVZ. Ook stelt de

verzoekende partij dat de DVZ enkel de asielaanvraag dient te registreren en dat ze niet uitgebreid mocht vertellen. In dit verband wijst de Raad erop dat de tegenstrijdigheid de kern van haar asielaanvraag betreft. Op de DVZ verklaarde de verzoekende partij dat "explosieven moest plaatsen "op de plaats in Abdi Aziz bij het leger" (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier)." Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat "Toen u hiermee geconfronteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 19-20), zei u – uw vorige verklaringen simpelweg bijstellend - dat u de explosieven moest laten ontploffen als de soldaten en agenten qat aan het kauwen waren [in uw restaurant] en dat u de explosieven naar de legerbasis moest brengen als ze niet kwamen. U bevestigde dus opnieuw dat het belangrijkste (en eerste) doelwit de soldaten en agenten in uw zaak waren, terwijl u hieromtrent niets vermeldde tijdens het gehoor op de DVZ, alwaar u er enkel gewag van maakte dat u de explosieven moest plaatsen bij de legerbasis in Abdi Aziz." Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat "Tijdens het gehoor op de DVZ sprak u voorts ook over een tweede ontploffing van uw zaak, die u na de eerste ontploffing opnieuw had opgebouwd (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U sprak helemaal niet meer over een tweede ontploffing tijdens het gehoor op het CGVS. U werd uitdrukkelijk gevraagd of uw zaak 1 keer is ontploft (gehoorverslag CGVS, p. 20), waarop u bevestigend antwoordde en zei dat de tweede poging van leden van Al-Shabaab [om u te doden], de brand van uw huis was. U geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen op dit punt, opnieuw verschillen met de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op de DVZ, antwoordde u – opnieuw – simpelweg ontkennend, en verklaarde u duidelijk gezegd te hebben dat uw huis in brand werd gestoken nadat uw zaak tot ontploffing was gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het dient echter vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit het verslag van het gehoor op de DVZ – een verslag dat u tevens voorgelezen werd in de taal Somali, waarna u uw handtekening plaatste eronder. Opnieuw dient vastgesteld dat de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen zoals afgelegd op de DVZ, en deze afgelegd op het CGVS, dermate opmerkelijk zijn, dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielaanvraag.

U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u naar de politie bent gegaan nadat de leden van Al-Shabaab u explosieven hadden afgeleverd (gehoorverslag CGVS, p. 19). U heeft tijdens het gehoor op de DVZ evenwel helemaal niets over de politie, en uw beroep op de politiediensten, vermeld: u verklaarde er immers dat u, nadat u de explosieven ontvangen had, u deze in uw snackbar achterliet, die dag vertrokken bent en pas de volgende dag, bij uw terugkeer naar uw snackbar, opmerkte dat uw zaak ontploft was (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U verklaarde tijU verklaarde voorts tijdens het gehoor op het CGVS dat een auto voor uw zaak ontploft is, toen de politie naar uw zaak was gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is uiterst opmerkelijk dat u helemaal niets vermeldde over uw beroep op, en de tussenkomst van de politie tijdens het gehoor op de DVZ [zelfs als u uw verhaal kort moest weergeven], des te meer aangezien u verklaarde op het CGVS dat de politie aanwezig was bij de ontploffing, nadat ze samen met u naar uw zaak kwamen.

Tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde u voorts dat leden van Al Shabaab naar uw huis zijn gekomen, nadat uw zaak tot ontploffing was gebracht (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 19) dan weer helemaal niets over een bezoek door leden van Al-Shabaab aan uw huis. Toen u werd gevraagd tijdens het gehoor op het CGVS wat er gebeurde na de eerste ontploffing (gehoorverslag CGVS, p. 21), vermeldde u niets van een bezoek van leden van Al-Shabaab aan uw huis. Toen u werd gevraagd of de volgende aanvaring met Al-Shabaab [sinds de ontploffing] de brand in uw huis was, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 21). U vermeldde opnieuw niets over een eventueel bezoek door leden van Al-Shabaab aan uw huis, integendeel, u verklaarde dat u ondertussen [tussen de ontploffing en de brand] telefonisch werd bedreigd door leden van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS, p. 21). Opnieuw is de versie van de door u beweerde feiten, zoals u die gaf tijdens het gehoor op de DVZ, en de versie die u gaf tijdens het gehoor op het CGVS manifest verschillend - namelijk enerzijds dat leden van Al-Shabaab naar uw huis kwamen [DVZ] en anderzijds dat u enkel telefonisch bedreigd werd [CGVS]. Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ ook dat leden van Al-Shabaab explosieven bij uw thuis hadden achtergelaten (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier), iets waar u helemaal niets over zei op het CGVS. Gezien het feit dat u tijdens het gehoor op de DVZ zei dat leden van Al-Shabaab naar uw huis kwamen om explosieven achter te laten, is het zeer vreemd dat u daar plotseling niets meer over zei op het CGVS, des te meer wanneer uitdrukkelijk gevraagd werd naar aanvaringen met leden van Al-Shabaab. Bovenstaande vaststellingen doen opnieuw verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag." In dit verband wordt erop gewezen dat redelijkerwijze van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, zoals in casu de plaats waar ze de explosieven diende te laten exploderen en wie het doelwit was, correct kan

situëren, ook bij het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook is het merkwaardig dat de verzoekende partij haar beroep op de politiediensten niet tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het bezoek van Al-Shabaab dat ze gekregen heeft. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, *in casu* de plaats waar ze de explosieven diende te laten exploderen en wie het doelwit was. Bovendien werden haar verklaringen op de DVZ aan haar voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend waardoor zij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Voorts wijst de Raad erop dat ook tijdens het gehoor op het CGVS tegenstrijdige verklaringen afgelegd werden: *“U verklaarde – in het kader van het door u geopperde asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, p. 19) – dat uw zussen, broers en moeder in uw familiaal huis waren toen het in brand werd gestoken door leden van Al Shabaab, en dat u nadien niets meer van hen heeft gehoord. Later verklaarde u (gehoorverslag CGVS, p. 20) dat uw broer en zus zijn omgekomen en dat uw moeder en andere zussen gewond zijn geraakt, wat impliceert dat u wél iets van hen heeft gehoord. [...] Ook werd in het begin van het interview op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 4) gevraagd waar uw broers en zussen momenteel verblijven; u heeft bevestigd dat die van uw moeders kant bij uw moeder wonen en die van uw vaders kant bij uw vader wonen. Als een van uw broers en zussen werkelijk omgekomen zou zijn, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u dit zou vermelden bij de vraag naar uw broers en zussen, zowel op de DVZ als op het CGVS. U verklaarde tevens, in het begin van het gehoor op het CGVS, dat uw moeder, haar kinderen [= uw halfbroers en halfzus] en uw man, allen in het ouderlijk huis woonden wanneer u Somalië verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd of zij daar nog steeds wonen, antwoordde u het niet te weten. Dat u initieel aangaf dat uw moeder, halfbroers- en zus, allen in uw familiaal huis woonden op het moment van uw vertrek uit Somalië, hoewel u dan later opperde dat uw (half)broer en (half)zus omgekomen waren, in de door u beweerde brand doet opnieuw verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag.”* Voormeld motief laat de verzoekende partij bovendien ongemoeid.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Somalië, waardoor zij evenmin aantoonbaar dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*” van juni 2014 en “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van het UNHCR en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch er wordt benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico, voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Het persartikel uit “*the Muslim News*” van 2 mei 2016 dat de verzoekende partij aanbrengt aan haar verzoekschrift geeft ook aan dat de regeringsgebouwen het doelwit waren. Ook in het artikel 19 april 2016 dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt geeft aan dat het doelwit van de aanslag een auto van de overheid was. Het persartikel van 24 februari 2016 dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt geeft ook dat het doelwit een hotel was dat hoofdzakelijk bezocht werd door regeringsleden. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten. Ook dit wordt bevestigd door de persartikels die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, *K.A.B. v. Sweden*, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat

er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, *R.H. v. Sweden*, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de *Immigration and Asylum Chamber* van het *Upper Tribunal* van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), *United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)* van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, loopt. Het *Upper Tribunal* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, van restaurants en internetcafés en van jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoeker. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin

kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS